

ਸਵਾਲ:

“ਧਰਮ ਵਿਚ ਜੇ ਇਖਤਿਆਰ ਸਿਰਫ
ਬਾਈਬਲ ਹੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਲੋਕ ਬਾਈਬਲ
ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਵੱਖੋ
ਵੱਖ ਕਿਉਂ ਕਰਦੇ ਹਨ?”

ਜਵਾਬ:

ਸੁਧਾਰ ਲਹਿਰ ਦਾ ਇਕ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਨਿਯਮ ਇਹ ਸੀ ਕਿ “ਸੱਚੇ ਧਰਮ ਦੀ ਬੁਨਿਆਦ ਬਾਈਬਲ ਹੀ ਹੈ” ਅਤੇ “ਬਾਈਬਲ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦੀ ਕਿਸੇ ਸਿੱਖਿਆ ਨੂੰ ਮੰਨਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਵੇਗਾ।”¹

ਸਭ ਕਲੀਸੀਆਵਾਂ ਉਸੇ ਗਾਈਡ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਅਜਿਹੀਆਂ ਸੈਂਕੜੇ ਕਲੀਸੀਆਵਾਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ ਅੱਡੋ-ਅੱਡ ਹਨ!

ਗੜਬੜ ਕਿੱਥੇ ਹੈ? ਜੇ ਧਰਮ ਵਿਚ ਸਿਰਫ ਬਾਈਬਲ ਦੀ ਹੀ ਗੱਲ ਮੰਨਣੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਲੋਕ ਇਸਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਵਿਚ ਫਰਕ ਕਿਉਂ ਕਰਦੇ ਹਨ? ਉਸੇ ਬਾਈਬਲ ਤੋਂ ਸੈਂਕੜੇ ਕਲੀਸੀਆਵਾਂ ਬਣ ਜਾਣ ਤਾਂ ਮਤਲਬ ਸਾਫ ਤੌਰ ਤੇ ਇਹੀ ਹੈ ਕਿ ਦਿੱਕਤ ਕਿਤੇ ਨਾ ਕਿਤੇ ਸੰਵਾਦ ਭਾਵ ਸੰਦੇਸ਼ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਵਿਚ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਜਰਨੈਲ ਆਪਣੀਆਂ ਟੁਕੜੀਆਂ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦੇ ਕੇ ਭੇਜਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਟੁਕੜੀਆਂ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਝੱਟ ਸੈਂਕੜੇ ਕੰਪਨੀਆਂ ਵਿਚ ਵੰਡੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਦੁਸ਼ਮਣ ਨਾਲ ਲੜਨ ਦੀ ਥਾਂ ਆਪੋ ਵਿਚ ਹੀ ਲੜਨ ਲਗ ਪੈਂਦੀਆਂ ਹਨ! ਬਿਲਕੁਲ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖੁਦਾ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣਾ ਵਚਨ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸ ਵਚਨ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕਰਨ ਦੇ ਬਾਅਦ ਅਸੀਂ ਦੁਸ਼ਮਣ ਨਾਲ ਲੜਨ ਦੀ ਬਜਾਇ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਲੜਨ ਵਾਲੇ ਫਿਰਕੇ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ! ਕਿਤੇ ਨਾ ਕਿਤੇ ਗੜਬੜ ਜ਼ਰੂਰ ਹੈ!

ਤਾਂ ਫਿਰ ਗੜਬੜ ਹੈ ਕਿੱਥੇ? ਇਸੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਅਸੀਂ ਜਵਾਬ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ।

ਕਸੂਰ ਕਿਸ ਦਾ ਹੈ ?

ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਪੁੱਛਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਕਸੂਰ ਕਿਸ ਦਾ ਹੈ?

ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸੰਵਾਦ ਵਿਚ ਤਿੰਨ ਗੱਲਾਂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ: ਦੇਣ ਵਾਲਾ, ਸੰਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ। ਕਿਸੇ ਦੋਸਤ ਨੂੰ ਖਤ ਲਿਖਣ ਵੇਲੇ ਤੁਸੀਂ ਦੇਣ ਵਾਲੇ, ਖਤ ਸੰਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡਾ ਦੋਸਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਗੱਲਬਾਤ ਵਿਚ ਇਹ ਬੋਲਣ ਵਾਲਾ (ਦੇਣ ਵਾਲਾ), ਗੱਲ

(ਸੰਦੇਸ਼) ਅਤੇ ਸਰੋਤੇ (ਸੁਣਨ ਵਾਲੇ) ਹੋਣੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹਨ। ਬਾਈਬਲ ਲਈ ਵੀ ਇਹੀ ਗੱਲਾਂ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। 2 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 3: 16, 17 ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ: ‘‘ਸਾਰੀ ਲਿਖਤ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਆਤਮਾ ਤੋਂ ਹੈ ਅਤੇ ਸਿੱਖਿਆ, ਤਾੜਨ, ਸੁਧਾਰਨ ਅਤੇ ਧਰਮ ਦੇ ਗਿਝਾਉਣ ਲਈ ਗੁਣਕਾਰ ਹੈ। ਭਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਬੰਦਾ ਕਾਬਲ ਅਤੇ ਹਰੇਕ ਭਲੇ ਕੰਮ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ।’’ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ (ਸਰੋਤ ਜਾਂ ਦੇਣ ਵਾਲੇ) ਵੱਲੋਂ ਲਿਖਤ ਜਾਂ ਬਾਈਬਲ (ਸੰਦੇਸ਼) ਮਨੁੱਖ (ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ) ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਜੇ ਖੁਦਾ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖ ਵਿਚ ਸੰਵਾਦ ਜਾਂ ਗੱਲਬਾਤ ਟੁੱਟਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਇਸ ਵਿਚ ਤਿੰਨਾਂ ਵਿਚ ਇਹੀ ਗੱਲ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਜਾਂ ਤਾਂ ਖੁਦਾ ਦਾ ਕਸੂਰ ਹੈ, ਭਾਵ ਸੰਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਨੁਕਸ ਹੈ, ਜਾਂ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਕਸੂਰ ਹੈ। ਇਹ ਕਸੂਰ ਕਿਸ ਦਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ?

ਖੁਦਾ ਦਾ ਕਸੂਰ?

ਬਾਈਬਲ ਨੂੰ ਇਕੋ ਹੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸਮਝ ਸਕਣ ਕਰਕੇ ਜਦ ਅਸੀਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਲੀਸੀਆਵਾਂ ਵਿਚ ਵੰਡੇ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਕੀ ਕਸੂਰ ਖੁਦਾ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ?

ਭਲਾ ਖੁਦਾ ਮਨੁੱਖ ਨਾਲ ਪਹੋਲੀਆਂ ਵਿਚ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦਾ ਸੀ? ਗੈਰ ਕੌਮਾਂ ਦੇ ਦੇਵਤਿਆਂ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇਵੇਂ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਸਨ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਵਿਚ ਦਿੱਕਤ ਆਉਂਦੀ ਸੀ। ਕਈ ਵਾਰ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਤੇ ਯਕੀਨ ਕਰਕੇ ਲੋਕ ਤਬਾਹ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਸਨ।

ਭਲਾ ਸਾਡਾ ਖੁਦਾ ਇਹੋ ਜਿਹਾ ਹੈ? ਭਲਾ ਅਜਿਹਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਜਿਹੜਾ ਬਚਾਉਣ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਲ ਨਾਸ਼ ਵੀ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਦੇ ਕੇ ਉਹ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਭਰਮਾਉਂਦਾ ਹੈ? ਭਲਾ ਬਾਈਬਲ ਪਹੋਲੀ ਜਾਂ ਪਹੋਲੀਆਂ ਦੀ ਲੜੀ ਹੈ? ਨਹੀਂ! ਜਿਵੇਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ:

ਬਾਈਬਲ ਖੁਦਾ ਦੀ ਪਹੋਲੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਕੁਝ ਲੋਕ ਇਸ ਨੂੰ ਪਹੋਲੀ ਵਾਂਗ ਹੀ ਵੇਖਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਛਾਣਬੀਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਸੋਧ ਕਰਦੇ, ਖੋਜ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕਿਆਫੇ ਲਾਉਂਦੇ ਹਨ; ਕਦੇ ਉਹ ਇਹ ‘‘ਤਰੀਕਾ’’ ਅਜ਼ਮਾਉਂਦੇ, ਕਦੇ ਉਹ ‘‘ਤਰੀਕਾ’’; ਫਿਰ ਉਹ ਨੰਬਰਾਂ ਨੂੰ ਜੋੜਦੇ, ਭਾਗ ਕਰਦੇ, ਗੁਣਾ ਕਰਦੇ ਅਤੇ ਘਟਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅਤੇ ਅਖੀਰ ਵਿਚ ਕੁਝ ਖ਼ਾਸ ਲਿਖਤਾਂ ਦੇ ਬੜੇ ਹੀ ਉੱਟਪਟਾਂਗ ‘‘ਅਰਥ’’ ਕੱਢਦੇ ਹਨ! ...

ਬਾਈਬਲ ਕੋਈ ਪਹੋਲੀ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਇਹ ਦਿਮਾਗ ਨੂੰ ਚਕਰਾਉਣ ਵਾਲੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਰਹੱਸ ਭਰੇ ਅਤੇ ਅਕਲਪਿਤ ਅਰਥਾਂ ਨਾਲ ਭਰੀ ਕਿਤਾਬ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਇਹ ਕੋਈ ਵਰਗ ਪਹੋਲੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।^੧

ਖੁਦਾ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਪਹੋਲੀਆਂ ਵਿਚ ਗੱਲਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਨਿਆਂ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਖੁਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਬਾਈਬਲ ਨੂੰ ਸਮਝ ਲਈਏ। ਬਚਾਏ ਜਾਣ ਲਈ ਸਾਨੂੰ ਸਚਿਆਈ ਦਾ ਪਤਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ (ਯੂਹੰਨਾ 8: 32)। ਸਾਡਾ ਨਿਆਂ ਵਚਨ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ (ਯੂਹੰਨਾ 12: 48)। ਜੇ ਖੁਦਾ ਸਾਥੋਂ ਉਮੀਦ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਪਤਾ ਲਗ ਜਾਵੇ ਕਿ ਨਿਆਂ ਕਿਸ ਨਾਲ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਉਹ ਦੇ ਲਈ ਸਾਡੇ ਅੱਗੇ ਪਹੋਲੀ ਪਾਉਣਾ ਬੇਮੇਲ ਜਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਹੱਲ ਕਰਨਾ ਲਗਭਗ ਅਸੰਭਵ ਹੋਵੇਗਾ।

ਖੁਦਾ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਪਹੋਲੀਆਂ ਵਿਚ ਗੱਲਾਂ ਇਸ ਕਰਕੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਪ੍ਰੇਮੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਡੁੱਬ ਰਹੇ ਆਦਮੀ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰੋ; ਜਿਹੜਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬਚਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਕੰਢੇ ਤੇ ਖਲੋਤਾ ਬੰਦਾ ਜਿਹੜਾ ਉਸ ਨੂੰ ਬਚਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਇਸ਼ਾਰੇ ਨਾਲ ਆਖਦਾ ਹੈ, ‘‘ਜੇ ਤੂੰ ਇਹ ਪਹੋਲੀ ਬੁੱਝ ਲਵੇਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਬਚਾ ਲਵਾਂਗਾ!’’ ਅਸੀਂ ਗੁਆਚੇ ਹੋਏ ਹਾਂ, ਬੇਆਸੇ ਹਾਂ,

ਲਚਾਰ ਹਾਂ! ਸਾਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਭਲਾ ਖੁਦਾ ਸਾਨੂੰ ਕੋਈ ਪਹੇਲੀ ਬੁੱਝਣ ਲਈ ਆਖੇਗਾ? ਸਾਡਾ ਖੁਦਾ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ!

ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਖੁਦਾ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਪਹੇਲੀਆਂ ਵਿਚ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਧਰਮੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨੀਆਂ ਉਸ ਦੇ ਸੁਭਾਅ ਨਾਲ ਮੇਲ ਨਹੀਂ ਖਾਂਦੀਆਂ, ਅਤੇ ਉਹ ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹਦੇ ਲਈ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦਾ ਮਤਲਬ ਪ੍ਰੇਮ ਨੂੰ ਵਿਖਾਉਣਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।

ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਇਹ ਖੁਦਾ ਦਾ ਕਸੂਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਸਮਝ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਇਹ ਗੱਲ ਵਧੇਰੇ ਵਿਚਾਰਯੋਗ ਲਗਦੀ ਹੈ। ਖੁਦਾ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਅਤੇ ਰਾਹ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਅਤੇ ਰਾਹਾਂ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਉੱਚੇ ਹਨ (ਵੇਖੋ ਯਸਾਯਾਹ 55:8, 9)।

ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਕਿ ਖੁਦਾ ਸਾਡੀ ਸਮਝ ਦੇ ਮੁਤਾਬਿਕ ਸਾਡੀ ਲੋੜ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਬਦਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਖੁਦਾ ਦੀ ਤਾਰੀਫ਼ ਕਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ! ਕਈ ਵਾਰ ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਪ੍ਰਾਰਥਕ ਲਈ ਆਖਦੇ ਹਾਂ, ‘‘ਕਿੰਨਾ ਵਧੀਆ ਬੋਲਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਮੇਰੀ ਸਮਝ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਬੋਲਿਆ ਸੀ!’’ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਖ ਕੇ ਅਸੀਂ ਬੋਲਣ ਵਾਲੇ ਦੀ ਤਾਰੀਫ਼ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੇ ਹੁੰਦੇ। ਕਿਸੇ ਬੁਲਾਰੇ ਨੂੰ ਜੋ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਉਵੇਂ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹੋਣ, ਵਧੀਆ ਬੁਲਾਰਾ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ! ਫਿਰ ਵੀ ਕੁਝ ਲੋਕ ਬੇਹੱਦ ਪੇਚੀਦਾ ਮਸਲਿਆਂ ਤੇ ਇਵੇਂ ਗੱਲ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਆਮ ਲੋਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੜੀ ਅਸਾਨੀ ਨਾਲ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਭਲਾ ਖੁਦਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲੋਂ ਘੱਟ ਕਾਬਲ ਹੈ?

ਇਸ ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ: ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਵਿਸ਼ੇ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਲਈ, ਬੁਲਾਰੇ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇ, ਸੁਣਨ ਵਾਲਿਆਂ, ਅਤੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਪਤਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਖੁਦਾ ਯਕੀਨਨ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਸਰੋਤਿਆਂ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨੇ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਅਤੇ ਉਹ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੰਵਾਦ ਕਿਵੇਂ ਕਰਨਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸੰਵਾਦ ਦੇ ਨਿਯਮ ਉਸ ਨੇ ਆਪੇ ਬਣਾਏ ਹਨ। ਬੇਸ਼ੱਕ ਖੁਦਾ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਸਮਝ ਅਤੇ ਲੋੜਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਜੇ ਅਸੀਂ ਆਖਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਖੁਦਾ ਮਨੁੱਖ ਨਾਲ ਇਵੇਂ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਸ ਨੂੰ ਸਮਝ ਆ ਸਕੇ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਆਖ ਰਹੇ ਹੁੰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਖੁਦਾ ਕੁਝ ਕਰਨਾ ਤਾਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ! ਨਾ ਤਾਂ ਅਜਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਖੁਦਾ ਕੋਈ ਮੁਕਾਸ਼ਫਾ ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਹ ਅਯੋਗ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਸਮਝ ਸਕੀਏ। ਇਹ ਖੁਦਾ ਦਾ ਕਸੂਰ ਨਹੀਂ ਹੈ!

ਬਾਈਬਲ ਦਾ ਕਸੂਰ?

ਭਲਾ ਇਹ ਬਾਈਬਲ ਦਾ ਕਸੂਰ ਹੈ? ਭਲਾ ਬਾਈਬਲ ਅਜਿਹੀ ਕਿਤਾਬ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਸਮਝ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ?

ਭਲਾ ਮਨੁੱਖੀ ਭਾਸ਼ਾ ਖੁਦਾ ਦੀ ਸਚਿਆਈ ਦੱਸਣ ਵਿਚ ਨਾਕਾਫ਼ੀ ਹੈ? ਭਲਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਚਿਆਈਆਂ ਨੂੰ ਦੱਸਣ ਲਈ ਜੋ ਖੁਦਾ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਾਫ਼ੀ ਸ਼ਬਦ ਨਹੀਂ ਹਨ? ਜੇ ਇਹ ਗੱਲ ਹੈ ਤਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਧਰਮ ਹੀ ਅਜਿਹਾ ਵਿਸ਼ਾ ਹੈ ਜਿਸਦੇ ਲਈ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹਰ ਯੁੱਗ ਦੀਆਂ ਸਭ ਸਚਿਆਈਆਂ ਇਤਿਹਾਸ, ਵਿਗਿਆਨ, ਇਲੈਕਟ੍ਰੋਨਿਕਸ ਆਦਿ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਇਨਸਾਨੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਹੀ ਦੱਸੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਜੇ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਚੰਨ ਤਕ ਲਿਜਾਣ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੰਵਾਦ ਦੇਣ ਲਈ ਮਨੁੱਖੀ ਭਾਸ਼ਾ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਸੁਰਗ ਤਕ ਲਿਜਾਣ ਲਈ ਮਦਦ ਲਈ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਕਾਫ਼ੀ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਹੈ?

ਖੁਦਾ ਨੇ ਮਨੁੱਖ ਤੇ ਆਪਣੀ ਇੱਛਾ ਜ਼ਾਹਿਰ ਕਰਦਿਆਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਹੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਆਖਿਆ, ‘‘ਅਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਮਾਣਸ ਗਿਆਨ ਦਿਆਂ ਦੱਸਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨਾਲ ਨਹੀਂ

ਸਗੋਂ ਆਤਮਾ ਦਿਆਂ ਦੱਸਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਸ਼ਬਦਾ ਨਾਲ ਅਰਥਾਤ ਆਤਮਕ ਗੱਲਾਂ ਆਤਮਕ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸਦੇ ਹਾਂ' (1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 2: 13)। ਖੁਦਾ ਦਾ ਮੁਕਾਮਲਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਜੇ ਗੱਲਾਂ ਜਾਂ ਸ਼ਬਦ ਖੁਦਾ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਜ਼ਾਹਿਰ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਤਾਂ ਖੁਦਾ ਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਹੀ ਤੱਥ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ, ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਬਦ ਉਸ ਦੀ ਗੱਲ ਸਾਡੇ ਤਕ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਹਨ।

ਭਲਾ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਐਨੀ ਅਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਸਮਝਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ? ਜੇ ਅਜਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਬਾਈਬਲ ਦੀ ਹਰ ਆਇਤ ਦੇ ਕਈ ਕਈ ਮਤਲਬ ਕੱਢੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਦਾ ਵੀ ਮਤਲਬ ਉਹ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਸੀ ਜੋ ਅਸਲ ਵਿਚ ਹੈ। ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿਚ, ਅਸਹਿਮਤੀ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਪਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਉਦਾਹਰਣ ਲਈ ਅੱਜ ਭਾਰਤ ਦਾ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਕੌਣ ਹੈ? ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪਤਾ? ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮਨੁੱਖੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਇਹ ਗੱਲ ਸੁਣੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਭਾਸ਼ਾ ਐਨੀ ਅਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਲੋਕ ਸਹਿਮਤ ਹੀ ਨਾ ਹੋਣ ਕਿ ਕੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਬਾਈਬਲ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਿਆਂ, ਜਿਵੇਂ ਜੀ ਉੱਠਣ ਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਈਬਲ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਤੋਂ ਇਹ ਸਮਝਣਾ ਨਾਮੁਮਕਿਨ ਹੈ ਕਿ ਯਿਸੂ ਮੁਰਦਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜੀ ਉੱਠਿਆ ਸੀ।

ਬਾਈਬਲ ਨੂੰ ਇੱਕੋ ਜਿਹਾ ਨਾ ਸਮਝ ਸਕਣ ਦੀ ਸਾਡੀ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਦਾ ਕਾਰਣ ਉਨਾ ਬਾਈਬਲ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦਾ ਅਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋਣਾ ਨਹੀਂ, ਜਿੰਨਾ ਇਸ ਵਿਚ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਸ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਦੂਜੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਾਂਗ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ ਕਿਸੇ ਕਿਤਾਬ ਬਾਰੇ ਇਹ ਕਹਿਣ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰੋ: 'ਜੌਰਜ ਵਾਸ਼ਿੰਗਟਨ ਦੇ ਅਮਰੀਕਾ ਦੇ ਪਹਿਲਾ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਹੋਣ ਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਚਮੁਚ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਸੀ ਜਾਂ ਇਸ ਦਾ ਮਤਲਬ ਕੁਝ ਹੋਰ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਇਹੀ ਸਮਝ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਸੀ।' ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਦੇ, ਇਸ ਕਰਕੇ ਸਾਨੂੰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਾਈਬਲ ਨੂੰ ਵੀ ਇਵੇਂ ਨਾ ਪੜ੍ਹੀਏ! ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਇੱਕੋ ਵੇਲੇ ਉਲਟਾ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਬਾਈਬਲ ਕੋਲ ਆਉਣ ਤੇ ਭਾਸ਼ਾ ਦਾ ਅਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋਣਾ ਕਿਤੇ ਅੜਿੱਕਾ ਨਹੀਂ ਡਾਹੁੰਦਾ। ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਸਾਡੇ ਆਪਣੇ ਵਿਹਾਰ ਨਾਲ ਹੀ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਅਸੀਂ ਨਿਚੋੜ ਕੱਢਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਕਸੂਰ ਬਾਈਬਲ ਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਕਸੂਰ?

ਬਾਈਬਲ ਨੂੰ ਇੱਕੋ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾ ਸਮਝ ਸਕਣ ਵਿਚ ਕਸੂਰ ਭਲਾ ਇਨਸਾਨ ਦਾ ਹੈ? ਬਾਈਬਲ ਦੀਆਂ ਵੱਖੋ ਵੱਖ ਵਿਆਖਿਆਵਾਂ ਨਾ ਤਾਂ ਖੁਦਾ ਦੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਬਾਈਬਲ ਦੀ ਗਲਤੀ ਹਨ, ਇਸ ਕਰਕੇ ਇਹ ਕਸੂਰ ਇਨਸਾਨ ਦਾ ਹੀ ਹੈ। ਲੋਕ ਹੀ ਵਚਨ ਦੀ ਗਲਤ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨ ਲਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਉਹ ਵਚਨ ਨੂੰ ਗਲਤ ਸਮਝਦੇ ਅਤੇ ਗਲਤ ਅਰਥਾਂ ਵਿਚ ਲਾਗੂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਉਹ ਖੁਦਾ ਦੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਜਾਣਨ ਵਿਚ ਨਾਕਾਮ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ।

ਲੋਕ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ, 'ਬਾਈਬਲ ਸਭ ਨੂੰ ਇੱਕੋ ਜਿਹੀ ਸਮਝ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ?' ਸਾਡਾ ਜਵਾਬ ਹੈ: 'ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਯੁੱਗਾਂ ਦੀ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪੱਕੀ ਗੱਲ ਹੈ।' ਇਹ ਤਾਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਈਬਲ ਦੀ ਸਮਝ ਗਲਤ ਆਵੇ, ਪਰ ਜੇ ਖੁਦਾ ਦੀ ਕਿਤਾਬ ਦੇ ਵੱਖੋ-ਵੱਖ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਵੱਖੋ-ਵੱਖ ਅਰਥ ਮਿਲਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਇਹਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਪਾ ਰਹੇ।

ਲੋਕ ਬਾਈਬਲ ਦੀ ਗਲਤ ਵਿਆਖਿਆ ਕਿਉਂ ਕਰਦੇ ਹਨ ?

ਇਸ ਨਾਲ ਇਹ ਸਵਾਲ ਖੜਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਐਨੇ ਲੋਕ ਬਾਈਬਲ ਦੀ ਗਲਤ ਵਿਆਖਿਆ ਕਿਉਂ ਕਰਦੇ ਹਨ? ਇਸ ਦੇ ਲਈ ਜਵਾਬ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਕੁਝ ਲੋਕ ਬਾਈਬਲ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਜਾਂ ਮੁਤਾਲਿਆ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਬਾਈਬਲਾਂ ਅਲਮਾਰੀਆਂ ਵਿਚ ਪਈਆਂ ਪੁੜ ਫੱਕਦੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਕੋਈ ਜਦ ਇਹ ਆਖਦਾ ਹੈ ਕਿ ‘ਮੈਨੂੰ ਬਾਈਬਲ ਦੀ ਸਮਝ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ’ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਇਸ ਦੀ ਸਮਝ ਇਸ ਕਰਕੇ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕੀਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕੁਝ ਲੋਕ ਕਾਰਟੂਨ ਕਰੈਕਟਰ ਚਾਰਲੀ ਬ੍ਰਾਊਨ ਵਰਗੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਆਖਦਾ ਹੈ, ‘ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਦੀ ਕਿਤਾਬ ਦਾ ਮਾਹਿਰ ਸਮਝਦਾ ਸਾਂ, ਜਦ ਤਕ ਮੇਰੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਅਜਿਹੇ ਸ਼ਖ਼ਸ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਜਿਹਨੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਦੀ ਕਿਤਾਬ ਪੂਰੀ ਪੜ੍ਹੀ ਹੋਈ ਸੀ।’ ਪੂਰੀ ਲਗਨ ਨਾਲ ਬਾਈਬਲ ਅਧਿਐਨ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋਏ ਬਗੈਰ ਬਾਈਬਲ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਮਝਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ! (ਵੇਖੋ ਮੱਤੀ 5:6; 2 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 2:15; 1 ਪਤਰਸ 2:2)।

ਕੁਝ ਲੋਕ ਬਾਈਬਲ ਨੂੰ ਸਚਿਆਈ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਕਬੂਲ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇਹ ਤਾਂ ਮੰਨਦੇ ਹੋਣ ਕਿ ਬਾਈਬਲ ਵਿਚ ਸਚਿਆਈ ਹੈ, ਪਰ ਉਹ ਇਹ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੇ ਕਿ ਬਾਈਬਲ ਸੱਚੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਅਜਿਹੀ ਸਚਿਆਈ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿਚ ਹਕੀਕਤ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਕਹਾਣੀ ਦਾ ਵੀ ਮੇਲ ਹੈ। ਜਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਗੱਲਾਂ ਤੇ ਯਕੀਨ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਇਸ ਦੀ ਸਹੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਿਵੇਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ? ਬਾਈਬਲ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਲਈ ਵਚਨ ਨਾਲ ਸਹੀ ਸਲੂਕ ਕਰਨਾ ਭਾਵ ਬਾਈਬਲ ਨੂੰ ਖੁਦਾ ਦਾ ਕਲਾਮ ਮੰਨਣਾ (1 ਥੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ 2:13) ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ (2 ਥੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ 2:8-11)।

ਕੁਝ ਲੋਕ ਸੁਆਰਥੀ ਹਿਤ ਲਈ ਇਹ ਗਲਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਡਿਕਸ਼ਨਰੀ ਵਿਚ ‘ਸੁਆਰਥੀ ਹਿਤ’ ਤੋਂ ਭਾਵ ‘ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਵਿਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਹੋਣ ਤੇ ਬਦਲ ਜਾਣਾ ਜੋ ਹੱਥੋਂ ਨਿੱਕਲ ਸਕਦੀ ਹੈ’ ਦੱਸਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਹਾਲੀ ਦੀ ਲਹਿਰ ਦੇ ਮੋਹਰੀ ਤੋਂ ਪ੍ਰੈਸਬਿਟੇਰੀਅਨ ਚਰਚ ਵਿਚ ਨਿਯੁਕਤੀ ਵੇਲੇ ਪੁੱਛਿਆ ਗਿਆ, ‘ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਫਿਲਾਡੈਲਫੀਆ ਦੇ ਈਮਾਨ ਦੇ ਇਕਰਾਰ ਨੂੰ ਮੰਨਦੇ ਹੋ?’ ਆਪਣੇ ਈਮਾਨ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਿਆਂ ਉਸਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ: ‘ਜਿੱਥੋਂ ਤਕ ਇਹ ਬਾਈਬਲ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੈ।’ ਕੁਝ ਲੋਕ ਇਸ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਉਲਟ ਕਰਦੇ ਹਨ: ‘ਉਹ ਬਾਈਬਲ ਨੂੰ ਉੱਥੋਂ ਤਕ ਹੀ ਮੰਨਦੇ ਹਨ ਜਿੱਥੋਂ ਤਕ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੈ।’

ਸਚਿਆਈ ਨੂੰ ਸਿੱਖਣ ਵਾਲੇ ਕਈ ਲੋਕ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਚਾਰਕਾਂ ਕੋਲ ਜਾ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ‘ਇਹਦਾ ਕੀ ਮਤਲਬ ਹੈ?’ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੈਰਾਨੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਉਸ ਗੱਲ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਜਿਹੜੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬਾਈਬਲ ਵਿੱਚੋਂ ਸਿੱਖੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਹੋਣ ਦੀ ਕੀ ਲੋੜ ਹੈ? ਭਲਾ ਕਿਸੇ ਦੇ ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਦਾ ਉਸ ਕਲੀਸੀਆ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਵਿਚ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨ ਦਾ ਸੁਵਾਰਥ ਹੈ? ਉਸ ਦੀ ਰੋਜ਼ੀ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੈ! ਉਹ ਕਿਉਂ ਮੰਨੇਗਾ ਕਿ ਕੋਈ ਹੋਰ ਸਿੱਖਿਆ ਸਹੀ ਹੈ?

ਅਸਾਂ ਸਭ ਨੇ ਜੋ ਕੁਝ ਪਹਿਲਾਂ ਸਿੱਖਿਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਸ ਵਿਚ ਸਾਡਾ ਸੁਆਰਥ ਰੰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵਿਚ ਤਬਦੀਲੀ ਕਰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਭਲਾ ਇਸ ਨਾਲ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ? ਇਸ ਕਰਕੇ ਬਾਈਬਲ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਮਝਣ ਲਈ ਕੀ ਹੋਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ? ਸਾਫ਼ ਨੀਯਤ (ਲੂਕਾ 8:15), ਜੋ ਤੁਹਾਡੀ ਨੀਯਤ ਸਾਫ਼ ਹੈ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸਚਿਆਈ ਨੂੰ ਪਾਉਣ ਲਈ ਕੁਝ ਵੀ ਤਿਆਗ ਦੇਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੋਵੋਗੇ, ਉਸ ਨਾਲ ਤੁਹਾਨੂੰ ਚਾਹੇ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਫ਼ਾਇਦਾ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਸਹੂਲਤ ਵਾਲਾ ਜਾਂ ਅਰਾਮਦਾਇਕ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਵੇ!

ਕੁਝ ਲੋਕ ਬਾਈਬਲ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪਿਛਲੀ ਸੋਚ ਵਿੱਚੋਂ ਦੀ ਵੇਖਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਰੰਗੀਨ ਐਨਕਾਂ ਲਾਈਆਂ ਹੋਣ। ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਲਾਲ ਐਨਕਾਂ ਨਾਲ ਵੇਖੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਭ ਕੁਝ ਲਾਲ ਹੀ ਲਾਲ ਨਜ਼ਰ ਆਵੇਗਾ, ਨੀਲੀ ਨਾਲ ਵੇਖੋਗੇ ਤਾਂ ਦੁਨੀਆ ਨੀਲੀ ਹੀ ਦਿਸੇਗੀ। ਬਾਈਬਲ ਕੋਲ ਉਹ ਆਪਣੇ ਹੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਤਸਦੀਕ ਲਈ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਈਬਲ ਕੋਲ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਉਣ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹੀ ਨਜ਼ਰ ਆਵੇਗਾ ਜੋ ਉਹ ਵੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਮੁਤਾਅੱਸਬ ਦੇ ਕਾਰਣ ਹੀ ਯਹੂਦੀ ਲੋਕ ਮਸੀਹ ਦੇ ਦਾਅਵਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕੇ ਸਨ। ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਠਹਿਰਾਏ ਗਏ ਢੰਗਾਂ ਨਾਲ ਮੇਲ ਨਹੀਂ ਖਾਂਦਾ ਸੀ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਸਲੀਬ ਚੜ੍ਹਾ ਦਿੱਤਾ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਇਹ ਸਿਖਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਿਆਂ ਕਿ ਬਾਈਬਲ ਵਿਸ਼ਵਵਿਆਪੀ ਬਿਸ਼ਪ ਦੀ ਗੱਲ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ, ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਮੱਤੀ 16: 18 ਅਧਿਆਇ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸਾਂ ਜਿੱਥੇ ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਖਿਆ, ‘‘ਮੈਂ ਇਸ ਚੱਟਾਨ ਉੱਤੇ ਆਪਣੀ ਕਲੀਸੀਆ ਬਣਾਵਾਂਗਾ।’’ ਉਸ ਦਾ ਜਵਾਬ ਸੀ, ‘‘ਪਰ ਜਦ ਇਹ ਆਇਤ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਵਿਚ ਇਕ ਵਿਸ਼ਵਵਿਆਪੀ ਬਿਸ਼ਪ ਨਜ਼ਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।’’

ਦਿੱਕਤ ਇਹੀ ਹੈ ਕਿ ਜਦ ਅਸੀਂ ਬਾਈਬਲ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਉਹੀ ਨਜ਼ਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਅਸੀਂ ਵੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ। ਸਾਨੂੰ ਕੀ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ? ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਮਨ ਅਤੇ ਬਿਰੀਆ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਵਾਲੀ ਆਦਤ ਹੋਣਾ, ਜੋ ਇਹ ਵੇਖਣ ਲਈ ਕਿ ਜਿਹੜੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਪੌਲਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੱਸੀਆਂ ਸਨ ਉਹ ਸਹੀ ਵੀ ਹਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਲਿਖਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਭਾਲਦੇ ਸਨ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 17: 11)। ਬਾਈਬਲ ਦੀ ਸਹੀ ਵਿਆਖਿਆ ਲਈ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਪੱਖਪਾਤ ਦੇ ਇਹ ਜਾਣਨ ਲਈ ਕਿ ਜੋ ਕੁਝ ਤੁਸਾਂ ਸਿੱਖਿਆ ਹੈ ਉਹ ਸੱਚ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਲਿਖਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੱਭੋ।

ਕੁਝ ਲੋਕ ਲਿਖਤ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦੇ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਤੋੜਦੇ ਮਰੋੜਦੇ ਹਨ। ਪਤਰਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪੌਲਸ ਦੀਆਂ ਪੱਤਰੀਆਂ ਵਿਚ ਕੁਝ ਅਜਿਹੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ ‘‘ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੱਚਘਰੜ ਅਤੇ ਡੋਲਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਆਪਣੀ ਬਰਬਾਦੀ ਲਈ ਮਰੋੜਦੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਹੋਰਨਾਂ ਲਿਖਤਾਂ ਨੂੰ ਭੀ ਕਰਦੇ ਹਨ’’ (2 ਪਤਰਸ 3: 16)। ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਮੁਤਾਬਿਕ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਲਿਖਤ ਨੂੰ ‘‘ਮਰੋੜਨ’’ ਤੋਂ ਭਾਵ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਉਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਇਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਬਦਲ ਲਵਾਂਗਾ! ਇਸ ਦੀ ਇਕ ਮਿਸਾਲ 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 1: 17 ਤੋਂ ਲਈ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਪੌਲਸ ਦੇ ਕਹਿਣ ਤੋਂ ਕਿ ‘‘ਮਸੀਹ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਬਪਤਿਸਮਾ ਦੇਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ... ਘੱਲਿਆ’’ ਲੋਕਾਂ ਵੱਲੋਂ ਇਹ ਮਤਲਬ ਕੱਢਣਾ ਹੈ ਕਿ ਬਪਤਿਸਮਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਦ ਕਿ ਨਵਾਂ ਨੇਮ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਪਤਿਸਮਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ।

ਜੇ ਬਾਈਬਲ ਉਸ ਤੋਂ ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਮੰਨਦੇ ਹਾਂ ਫ਼ਰਕ ਹੈ, ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵੱਲ ਨੂੰ ਲਿਖਤ ਨੂੰ ਮਰੋੜਨ ਨਾਲੋਂ ਸਾਨੂੰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਪਣਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵਚਨ ਵੱਲ ਨੂੰ ਮੋੜ ਲਈਏ।

ਕੁਝ ਲੋਕ ਬਾਈਬਲ ਅਧਿਐਨ ਕਰਨ ਦੇ ਗਲਤ ਢੰਗਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕੁਝ ਲੋਕ ਮਨ ਦੇ ਚੰਗੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਬਾਈਬਲ ਦੀ ਇੱਜ਼ਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਬਾਈਬਲ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਮਨ ਬਣਾ ਕੇ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ। ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਗਲਤੀਆਂ ਕਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਵਿਆਖਿਆ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਬੁਨਿਆਦੀ ਆਮ-ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੁਝ ਨਿਯਮ ਕੁਝ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਨ:

1. ਸੰਦਰਭ ਤੇ ਧਿਆਨ ਦਿਓ। ਪੁੱਛੋ ਕਿ ਕੌਣ ਬੋਲ ਰਿਹਾ ਹੈ? ਕਿਸਦੇ ਨਾਲ, ਕਦੇ, ਕਾਹਦੇ ਲਈ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ?
2. ਉਸ ਵਿਸ਼ੇ ਤੇ ਸਾਰੀ ਸੱਚਿਆਈ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੋ।

3. ਸਾਫ਼ ਸਮਝ ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਆਇਤਾਂ ਨਾਲ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਆਇਤਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰੋ।
4. ਬੁਨਿਆਦੀ ਅਤੇ ਸੰਕੇਤਕ ਗੱਲਾਂ ਵਿਚ ਫ਼ਰਕ ਕਰੋ।
5. ਪੁੱਛੋ ਕਿ ‘ਇਹ ਆਇਤ ਮੇਰੇ ਉੱਤੇ ਕਿਵੇਂ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ?’

ਲੋਕ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਤੋੜ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਦਾਹਰਣ ਲਈ ਜਦ ਉਹ ਇਹ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਵਾਪਸ ਆ ਕੇ ਮਸੀਹ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਰਾਜ ਕਾਇਮ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਇਕ ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਤਕ ਰਾਜ ਕਰੇਗਾ। ਇਸ ਵਿਆਖਿਆ ਦਾ ਅਧਾਰ ਉਹ ਸੰਕੇਤਕ ਅਤੇ ਅਸਪੱਸ਼ਟ ਆਇਤਾਂ ਨੂੰ ਮੰਨ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਇਤਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਜਿਹੜੀਆਂ ਸਾਫ਼-ਸਾਫ਼ ਦੱਸਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਰਾਜ ਇਸ ਜਗਤ ਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ (ਜੂਹੰਨਾ 18:36)।

ਬਾਈਬਲ ਦੀ ਐਨੀ ਗਲਤ ਵਿਆਖਿਆ ਵਿਚ ਬੁਨਿਆਦੀ ਦਿੱਕਤ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਲੋਕ ਸਚਿਆਈ ਨਾਲ ਐਨਾ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। 2 ਥੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ 2:10-12 ਤੇ ਧਿਆਨ ਦਿਓ:

... ਉਨ੍ਹਾਂ [ਨਾਸ ਹੋਣ ਵਾਲਿਆਂ] ਨੇ ਸਚਿਆਈ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਨੂੰ ਕਬੂਲ ਨਾ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਤੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੁਕਤੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ। ਸੋ ਇਸੇ ਕਰਕੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਧੋਖੇ ਦਾ ਅਸਰ ਘੱਲਦਾ ਹੈ ਭਈ ਉਹ ਬੁਠ ਨੂੰ ਸੱਚ ਮੰਨਣ। ਤਾਂ ਜੋ ਓਹ ਸੱਚੇ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸੱਚ ਨੂੰ ਨਾ ਮੰਨਿਆ ਸਗੋਂ ਕੁਧਰਮ ਉੱਤੇ ਪਰਸੰਨ ਰਹੇ।

ਧਿਆਨ ਦਿਓ ਕਿ ਇੱਥੇ ਕੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ: (1) ਕੁਝ ਲੋਕ ਨਾਸ ਹੋਣਗੇ (2) ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਸ ਬੁਠ ਤੇ ਯਕੀਨ ਕਰਨ ਕਰਕੇ ਹੋਵੇਗਾ। (3) ਯਕੀਨ ਕਰਨ ਲਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਇਕ ਸ਼ਕਤੀ ਭੇਜੇਗਾ। (4) ਖੁਦਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਉਹ ਸ਼ਕਤੀ ਉਸ ਬੁਠ ਉੱਤੇ ਯਕੀਨ ਕਰਨ ਲਈ ਭੇਜੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ‘ਸਚਿਆਈ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਨੂੰ ਕਬੂਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ।’ ਜਦ ਕਿਸੇ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਸਚਿਆਈ ਲਈ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ ਤਾਂ ਉਸ ਖਾਲੀ ਹੋਈ ਥਾਂ ਵਿਚ ਬੁਠ ਭਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਯਿਸੂ ਨੇ ਕਿਹਾ, ‘ਢੂੰਡੇ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲਭੇਗਾ’ (ਮੱਤੀ 7:7) ਜੇ ਅਸੀਂ ਸਚਿਆਈ ਨੂੰ ਜਾਣਨ ਲਈ ਮਿਹਨਤ ਕਰੀਏ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਪਾ ਲਵਾਂਗੇ। ਦਿੱਕਤ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਲੋਕ ਸਚਿਆਈ ਨਾਲ ਇੰਨਾ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਕਿ ਮਿਹਨਤ ਕਰਕੇ ਇਸ ਨੂੰ ਪਾ ਲੈਣ।

ਸਾਰ

ਇਸ ਦੇ ਕਈ ਹੋਰ ਕਾਰਣ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਪਰ ਇਹ ਜਾਣਨ ਲਈ ਕਿ ਲੋਕ ਬਾਈਬਲ ਦੀ ਵੱਖੋ-ਵੱਖ ਵਿਆਖਿਆ ਕਿਉਂ ਕਰਦੇ ਹਨ ਇਹੀ ਕਾਫ਼ੀ ਹਨ।

ਤੁਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਮੰਨੋ ਭਾਵੇਂ ਨਾ, ਪਰ ਐਨਾ ਤਾਂ ਪੱਕਾ ਹੈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਤਾਂ ਮੰਨਣਾਂ ਹੀ ਪੇਵਗਾ ਕਿ ਕਸੂਰ ਖੁਦਾ ਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਨਾ ਬਾਈਬਲ ਦਾ ਹੀ ਕਸੂਰ ਹੈ ਕਿ ਲੋਕ ਬਾਈਬਲ ਉੱਤੇ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਇਹ ਤਾਂ ਸਾਡੀ ਆਪਣੀ ਗਲਤੀ ਹੈ! ਸਾਡੇ ਸਹਿਮਤ ਨਾ ਹੋਣ ਦਾ ਕਾਰਣ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਸਹੀ ਨਾ ਹੋਵਾਂ, ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਸਹੀ ਨਾ ਹੋਵੋ ਪਰ ਬਾਈਬਲ ਤਾਂ ਸਹੀ ਹੈ! ਸ਼ਾਇਦ ਅਸੀਂ ਦੋਵੇਂ ਹਕੀਕਤ ਤੋਂ ਖੁੰਝ ਗਏ ਹਾਂ, ਪਰ ਹਕੀਕਤ ਜਾਂ ਸਚਿਆਈ ਤਾਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਸਾਨੂੰ ਬਾਈਬਲ ਵਿੱਚੋਂ ਮਿਲ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਬਾਈਬਲ ਦੀ ਗਲਤ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਫਿਰ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਪਤਾ ਲਗ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੀ ਕੀਤੀ ਵਿਆਖਿਆ ਸਹੀ ਹੈ? ਬਹੁਤ ਸਾਫ਼ ਸਮਝ ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਆਇਤਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰੋ। ਉਦਾਹਰਣ ਲਈ ਇੰਜੀਲ ਵਿਚ ਸਚ, ਹੁਕਮ ਅਤੇ ਵਾਅਦੇ ਮਿਲਦੇ

ਹਨ। ਇੰਜੀਲ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਬਚਾਏ ਜਾਣ ਲਈ, ਬੁਨਿਆਦੀ ਤੱਥਾਂ ਤੇ ਯਕੀਨ ਕਰਨਾ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਮੰਨਣਾ ਅਤੇ ਸਭ ਵਾਅਦਿਆਂ ਉੱਤੇ ਯਕੀਨ ਕਰਨਾ ਹੈ! ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਮਸੀਹੀ ਨਹੀਂ ਹੋ, ਤਾਂ ਇਸ ਬੁਨਿਆਦੀ ਤੱਥ ਉੱਤੇ ਯਕੀਨ ਕਰੋ ਕਿ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਹੈ; ਤੋਂਬਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਬਪਤਿਸਮਾ ਲੈਣ ਲਈ ਉਸ ਦੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਮੰਨੋ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 2: 38)। ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੇ ਦਾਨ, ਪਾਪਾਂ ਦੀ ਮਾਫ਼ੀ, ਅਤੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਆਸ ਦੇ ਵਡਮੁੱਲੇ ਵਾਅਦੇ ਨੂੰ ਪਾਓ! ਹੈ ਨਾ ਅਸਾਨ?

ਆਪਣੇ ਇਸ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਅਮਲ ਵਿਚ ਲਿਆ ਕੇ ਉਹੀ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕਰੋ?

ਟਿੱਪਣੀਆਂ

¹ਜੈਸੀ ਲਿਮਨ ਹਰਲਬਰਟ, ਦ ਸਟੋਰੀ ਆਫ਼ ਦ ਕ੍ਰਿਸਚਿਅਨ ਚਰਚ (ਫਿਲਾਡੈਲਫੀਆ: ਜੌਨ ਸੀ. ਵਿੰਸਟਨ ਕੰ., 1933), 159-60. ²ਸਿਟੀ ਬੀਚ ਚਰਚ ਆਫ਼ ਕ੍ਰਾਈਸਟ, ਪਰਥ, ਪੱਛਮੀ ਆਸਟ੍ਰੇਲੀਆ ਦੇ ਹਫਤਾਵਾਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਕ੍ਰਿਸਚਿਅਨ ਰਿਪੋਰਟਰ, 22 ਜਨਵਰੀ 1971 ਵਿਚ ਫੈਨਿੰਗ ਯੇਟਰ ਟੈਂਟ, 'ਬਾਈਬਲ ਇਜ਼ ਨੌਟ ਕੋਨੰਡਰਮ।'